

kan være sikker paa, at det vil ske inden 3 Aar, er et andet Spørgsmaal; men der er dog givet Bestemmelsen et Slags Indhold, idet det siges, at om 3 Aar skal, selv om det kun kan ske ved at hengive sig til Missioner, det Spørgsmaal om Tiendens Afløsning være klaret. Borttager man imidlertid ogsaa en saadan Tidsfrist og siger blot, uden nogetsomhelst Tillæg, at det og det bestemmes ved Lov, forekommer det mig virkelig ikke at have nogen som helst Betydning, thi man veed iforveien, at Afgifter bestemmes ved Lov, og det kan dog neppe formodes at være Meningen, at man vil afværge den Eventualitet, at Regjeringen underhaanden skulde lægge denne nye Afgift paa Sædegaardseierne. Man har jo Exempler paa, at det bestemmes, at Noget skal ske ved Lov, fordi man vil værges sig imod, at Administrationen skulde foretage Noget, der hører under Lovgivningens Omraade; men det ærede Medlem er dog vist ikke faldet paa, at Regjeringen skulde give denne høist mærkværdige Bestemmelse om en ny Ydelse for Sædegaardseierne. Jeg tror derfor, at denne Form maa anses for meget uheldig. Om Indholdet af Forslaget hørte jeg tilfældigvis ikke det ærede Medlem udtale sig; han har maaske talt derom, førend jeg kom til at høre ham. Jeg vil imidlertid nødig nu komme ind paa Forstaaelsen af Lovens 2—23—11, men blot bemærke, at der her foreligger en fuldstændig urigtig Opfattelse af denne Lovbestemmelse. Hvis man her skulde gaa nærmere ind paa dette Lovbud, vil jeg forbeholde mig at udtale mig nærmere om, hvad der tilsigtedes ved denne Lovbestemmelse, som forresten har den meget respektable Alder af snart 200 Aar, saaledes at man maatte sige, at der var gaaet en rum Tid hen, inden man havde forstaaet den, dersom den hidtil var bleven urigtig anvendt; overfor et Tidsrum af omtrent 200 Aar vilde det være høist besynderligt at gaa til at fortolke og forklare Meningen af denne Bestemmelse, og man vil vist ved nærmere Betragtning finde — jeg skal være villig til at give mit Bidrag i saa Henseende —, at Bestemmelsen er fuldkommen klar og rigtig anvendt, og forsaavidt Anvendelsen ikke har fulgt

den virkelige Mening, er der ved Lovgivningsbestemmelser sørget for at værne om, hvad der er Meningen. Enhver nærmere Lovbestemmelse derom nu maa derfor synes overflødig, men dette Punkt vil jeg maaske senere faae Leilighed til at komme tilbage til.

J. N. Hansen: Med Hensyn til de almindelige Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og den ærede Minister om Lovens Stilling i det Hele, skal jeg paa Forslagsstillernes Begne kun henvise til, at da Ministeriet ikke sidst efter den Skikkelse, hvori dette Lovforslag da laa for, vilde lade en Tid af et Par Dage gaa hen for at prøve ved et Fællesudvalg at faae Sagen afgjort, og da den høie Regjering i nærværende Samling ikke bragte Forslaget frem, maatte vi Forslagsstillere antage, at der ingen som helst Udsigt var til i denne Sag at komme overens med den ærede Minister. Da Sagen laa for sidst ved eneste Behandling, havde Mange af os strakt sig ganske overordenlig vidt og havde haabet derved at komme til Ende med Sagen, og det er min Tro, for ikke at tale om Andres, at et Par Dages længere Samværen og Medsættelse af et Fællesudvalg vilde have ført til at faae Loven ud. Vi maatte altsaa gaa ud fra, at Loven i den Skikkelse, hvori den dengang var bragt, heller ikke vilde blive modtagen, om vi end vare villige til endnu at gaa ind derpaa, og at saaledes ethvert Haab om fra vor Side at komme til Enighed med den nuværende Kultusminister om en saadan Lov var glippet, og derfor foresloge vi ikke et Udvalg mellem første og anden Behandling. Af den ærede Ministers Bemærkninger nu overfor mit Endringsforslag ser jeg, at han mener, at det, han har sagt ved 1ste Behandling om dette Spørgsmaal, angik Forholdet mellem Præst og Menighed. Jeg har ikke kunnet faae Andet ud ved at efterlæse den ærede Ministers Bemærkninger ved 1ste Behandling, end at disse angik Forholdet mellem Staten og Præster som Embedsmænd. Dette skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, end at jeg skal henvise til Sp. 520 og Sp. 551 i Tidenden, hvor den ærede Minister